

MOLNÁR LAMOS KRISZTINA

Majomság

Jönnek, látom már, feltűntek a kanyarban, a sok nyurgaláb kiskamasz, akiknek iskolaszaga van, kréta- és menzaszaga, tornatermi öltöző, radírgumi és grafitceruza szaga, mindez összekeveredve. Futnának, de megfékezi őket a két magas, akikről messzire látszik, hogy nők, szoknyát hordanak, az egyikén magas sarkú a cipő, billegve halad a csoport mögött. Ebben a falkában is a fiúk hangosabbak. Mennek előre, a majmoknál nem állnak meg, pedig az a legizgalmasabb, a majmok most éppen párzanak, legalább tanulhatnának ezek a szerencsétlenek valami hasznosat is. De nem. Továbbhaladnak a mosómedvék felé, ügyesek ezek a pedagógusok, ott aztán jó sok korlát van, biztos levezetik a kölykök a feszültséget. Megyék utánuk, egyelőre nincs rendbontás, nem szemelnek. Az egyik szoknyás hosszas magyarázatba kezd a mosómedvék emlős voltáról, ilyesmit kérdezget, hogy mit jelent, hogy emlős, meg elevenszülő, és hogy tudja-e valaki, hogy hogyan szaporodnak a halak. Mi köze van az egésznek a halakhoz? Teljesen összezavarják ezeket a szegény gyerekeket! Mennyivel egyszerűbb lett volna megállni mégis a majomketrecnél. Szegény fiú, az a Lazarics, unja is, hintázik a vasrúdon, majd nem a ketrecbe esik, én gyüvök, oszt kapom el, mielőtt nagyobb baj vóna. A másik asszony torkaszakadtából sziszeg. Hétfőn az igazgatói irodában kezdesz, fiam! Még jól emlékszem, engem is így fenyítettek, meg körmőssel, mert akkor még az is volt. Na, most leülnek végre. Megtelnek mind a padok a fordulóban, a tó és a geszmedvék között. Mindenki kotorászik, táskában, hátizsákban, nejlonzacskóban. Sejtettem, már vártam. Tele lesz morzsával minden, és papírszalvétával, eldobált kenyérgalacsinokkal. Pedig az itten nagyon nem jó

helyen van. Végtelenül felidegesíti majd a sok galamb azokat a rusnya, hosszú csőrű pelikánokat, cserregni és karattyolni fognak nekem egész délután. Összesöpöröm, pedig ez nem az én feladatomban, de nem akarom a feszültséget. Józsi megint jól jár velem, vajon melyik tuja mögött bújt el a cigarettájával és a lapos üvegével, én nem tudom, ha tudnám, biztos előrángatnám, de mire megkerül, már rég megcsinálom, ami neki a dolga volna. Lehetetlen egy figura ez a Józsi. A nagybátyja helyezte el ide, protekciós állásba, és azt hiszi, akkor már semmit nem is kell neki csinálni. A múltkor úgy berúgott, hogy lefeküdt a fókák kifutójában, a jegesember találta meg, addigra már majdnem megfagyott. Csak ezekből a gyerekekből is nehogy ilyen pernahajder legyen. Na, most elmentek fagyizni. A Róza boldog lehet, szép forgalma lesz egy ilyen őszi hétköznapon. Megyek utánuk. Drukkolok ennek a kantáros gatyás kisfiúnak, Zolikának hívják, mint engemet. Csak nem érdemelne olyan nagy büntetést azért a hintázásért. És láttam én, hogy csak ahol ő ült, ott nem volt morzsa, lehet, hogy nem is evett az a kisgyerek. Erre bezzeg senki nem figyelt oda. Most is a sor végén áll, nem megy a fagyis pulthoz közel, látom, nem is eszik. Csak ő van, aki nem eszik fagyit, meg egy szőke kislány. Nem hiszem, hogy a fájós torkuk miatt, a gyerekek sosem törődnek ilyesmivel, biztos nincsen pénzük nekijek. De ezt sem veszi észre az a két némbér. Furtonfurt csak hangosan ordítanak. Gyorsan nyaljad, meg ne egyed olyan hevesen, most minek engedelmességedjenek ezek a szegény kis cseppek, hát honnét vették ezek a nőszemélyek a flancos diplomájukat? Na, most aztán valami nagy felfordulás lehet. Micike az igazgatóságról kocogva érkezik a nagy kufferével. Odahajol a vöröskéhez, sutyorog, de még én is hallom, jönnek a minisztériumi emberek, a Kovács elvtárs kéri, ha odavezényelnék a gyerekeket a majmokhoz, mégiscsak legyen valami bemutató. A két nő szót fogad, lábikrájuk is beleremeg. Minisztériumi emberek. Gyerekek, kinél van nyakkendő, vegye fel azonnal, ugye, kötelező, mondtam, hogy legyen mindig veletek. Előkerülnek a piros nejlonháromszögek, kötik a nyakba, póló, kardigán, ing fölé, sietve a kis aranyo-

sak, és most megszeppenve mennek a tanerők mögött, párosan, sorba állva. Na, ugye, hogy rendesek! Megmutatkozik rajtuk. Nem olyan elvetemültek ezek. Tolom a talyigát, megyek mögöttük, meglátom mi lesz. Hivatalos elvtárs ingben, nyakkendőben, szövetnadrágban. A víziló mellett állnak meg, addigra már mi is átérünk oda, átvezényelnek. A majmoknál mégsem volna illendő a miniszter elvtársaknak. Még rosszat gondolnának. A vízilovaknál gyerek még nem volt ilyen csendben, hallatszik, ahogy a nagy kan, a Benő vízbe loccsan, még az is hallatszik, ahogy a nyárfalevél a medence vizére érkezik. A miniszter elvtárs maga van jelen. Ő az, aki kérdegeti a gyerekeket. Mit tudtok a vízilovakról gyerekek, na? Lássam, ki az okos, a vízilovakról állattanból már biztos tanultatok, halljam! Senki nem felel. Akkor a Zolika felteszi a kezét, és büszkén mondja, hogy a víziló, az... valami A betűs országnak a címerállatja. Na, lássák, ezt még én se tudtam. Még azt is hozzáteszi ez a drága kisgyerek az arany szájával, amit ezek a főmuftik hallani akarnak. Hogy éljen a szocialista barátság. Most aztán a két szoknyás is csak csendben van, nagyon hallgat, mindketten mosolyognak. Aztán az egyik végre megszólal, mondja, hétfőn majd kap egy ötöst a Zolika, beírják az ellenőrzőjébe is odabent az iskolában. Énszerintem elég lesz az is, ha nem viszik fel az igazgatóhoz. A miniszter elvtárs boldogan oda van meg vissza és mindenkit meghív egy fagyira. Lám, a gyerekek most már úgy viselkednek, ahogy köll, felbomlott sorokban nyargalnak Rózsikához, akinek ma igen jó napja van, bizony úristen, nem is volt ilyen talán még soha, de ezen az őszön biztosan nem. Én pedig leteszem a venyigesepőrűt, a Benő kerítéséhez támasztom a talyigát, még éppen utolérem Zolikát, hogy megsimogassam a feje búbját, és mondjam neki, tanuljál jól, mutassad meg ezeknek, okos vagy te, kisleány. A gyerekek éppen olyanok, mint a felnőttek, csak nincsen bennük semmi majomság. Velük mindég is jobban megértettem magam. A nyugdíjig egy általános iskolában is dolgoztam. Druszám elmosolyodik, ad egy ötöst a kezembe, mint-ha már most egy kicsi, de éppen maradt felnőtt lenne. Köszönöm bácsi, mosolyog rám.

